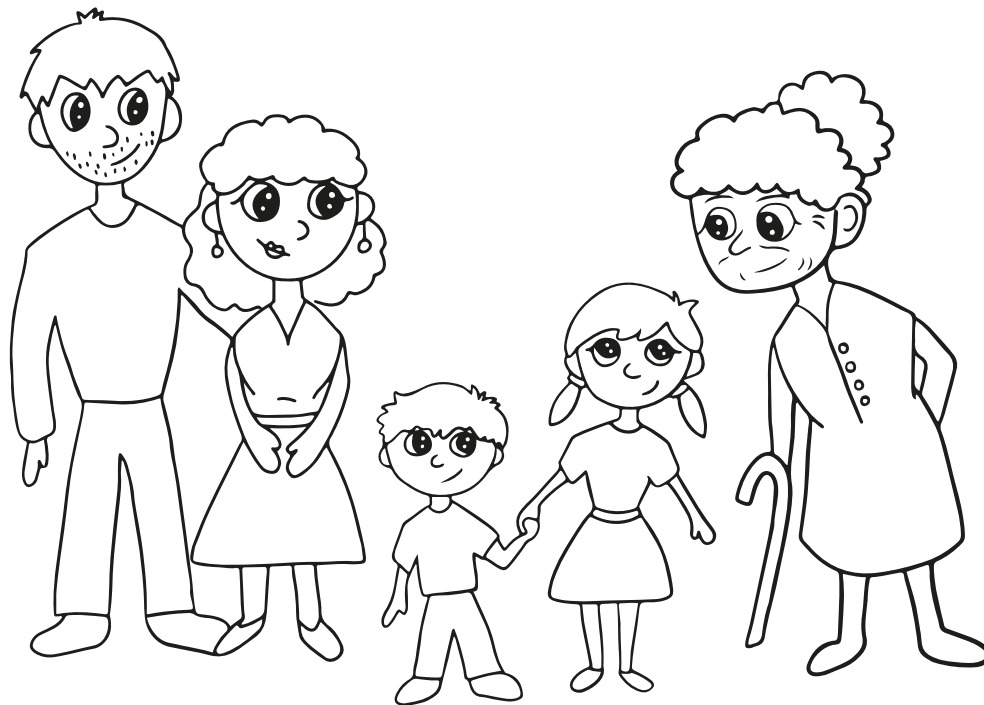
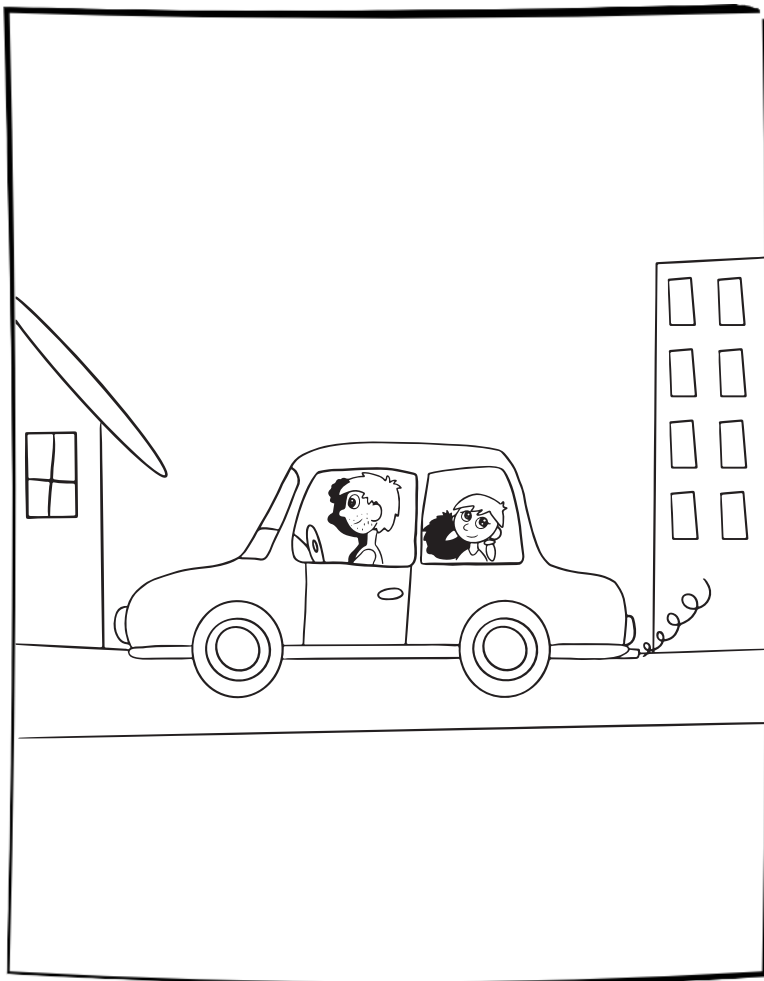

**Anička
a babička**

Jmenuji se Anička. Je mi 10 let a bydlím s rodiči a bráchou Tomášem na sídlišti v Brně.
Chtěla bych vám vyprávět příběh o mé babičce Heleně a o tom, jak jsme jí pomáhali.

Babička Helena bydlela na vesnici
v malém domku se zahrádkou.

Žila tam sama, ale měla hodně
kamarádek.

Jezdili jsme k ní vždy společně s rodiči
a Tomášem autem na návštěvy.

Cesta nám trvala asi hodinu a já
se nemohla dočkat, až budeme na místě.

S bráchou jsme u babičky trávili snad všechny prázdniny. Moc ráda jsem jí pomáhala na zahradě.

Když bylo horko, tak jsme se chodili koupat k rybníku.

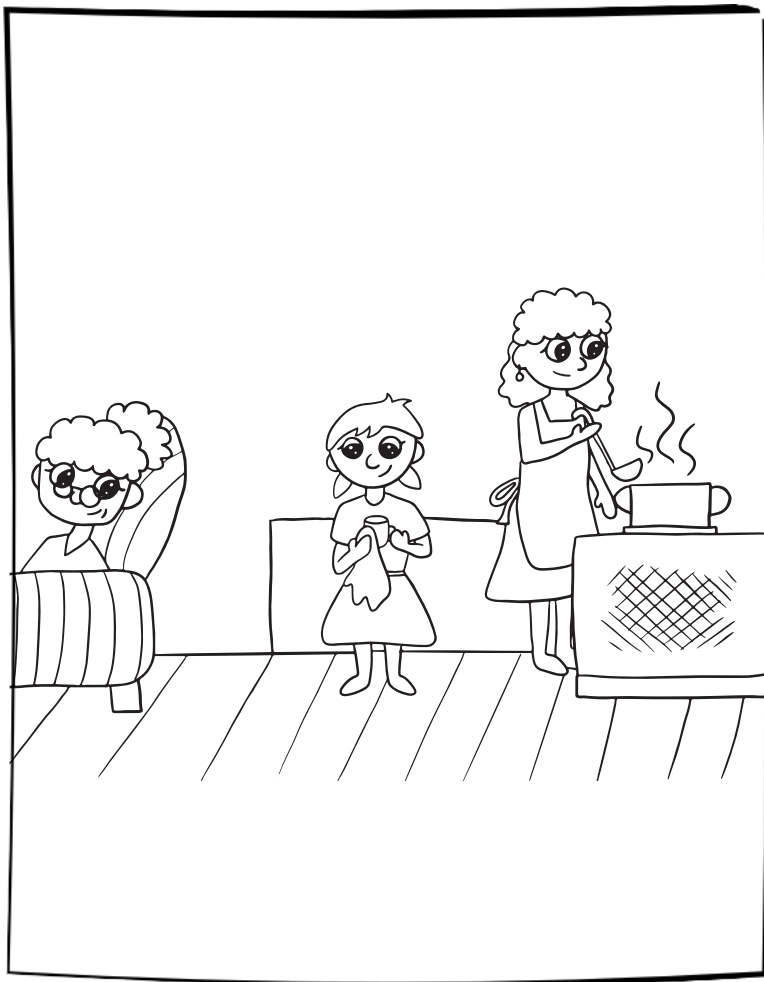
Babička uměla skvěle vařit. Nejradši jsem měla její rajskou omáčku.

Babička pak začala špatně vidět. Nosila velké brýle a při čtení si pomáhala lupou.

Byla taky víc unavená. Přestala pracovat na zahrádce a k rybníku už neměla sílu dojít.

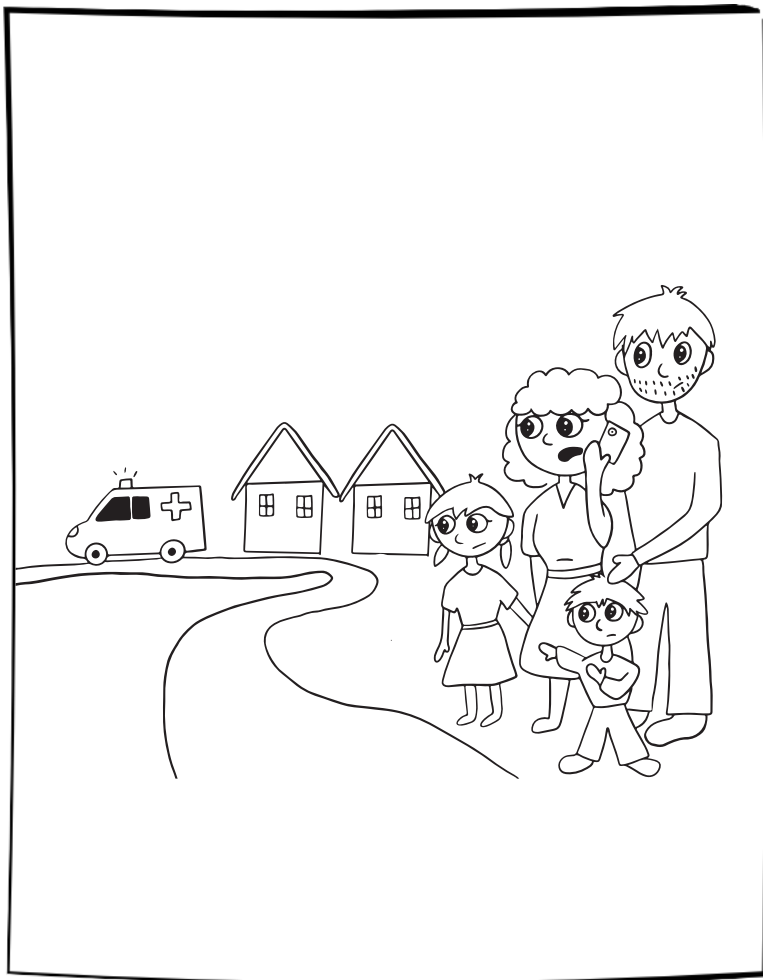
Sem tam zapomněla, kam položila klíče a jestli si vzala všechny své léky.

Začali jsme za babičkou jezdit častěji.

Dovezli jsme vždy nákup a maminka uvařila něco dobrého. Stýskalo se mi ale po babiččině rajske omáčke.

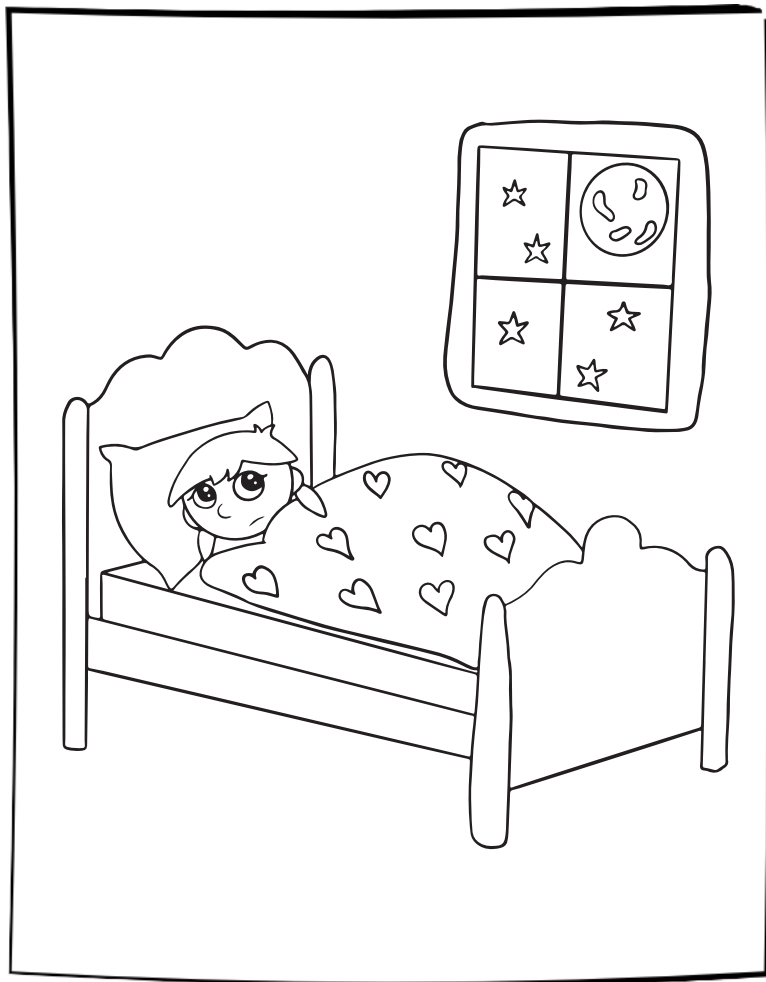
Pomáhala jsem jí umýt nádobí, utřít prach a zalévala jsem květiny, co na zahrádce ještě rostly.

Jednou se babičce udělalo moc špatně
a musela do nemocnice na operaci.

Měli jsme o ni strach. Viděla jsem, jak je
maminka ustaraná a často volá různým
doktorům.

Pořád se s tatínkem o něčem dohadovali.

Nemohla jsem spát.

Myslela jsem na babičku a na to,
jestli jí to moc bolí.

Chyběla mi.

Babička se vrátila z nemocnice, ale nemohla už bydlet ve svém domku a být tam sama.

Potřebovala naši pomoc.

A tak se nastěhovala k nám do bytu v paneláku. Neměla ale svůj vlastní pokojíček. Musela spát v obýváku.

Pro všechny to byla velká změna.

Měla jsem radost, že s námi babička bydlí.

Nemusíme za ní jezdit hodinu autem
a můžu s ní trávit každý den.

Bývala ale hodně unavená a tatínek mi
často říkal, že máme být s Tomášem
potichu a jít si hrát raději do pokojíčku.

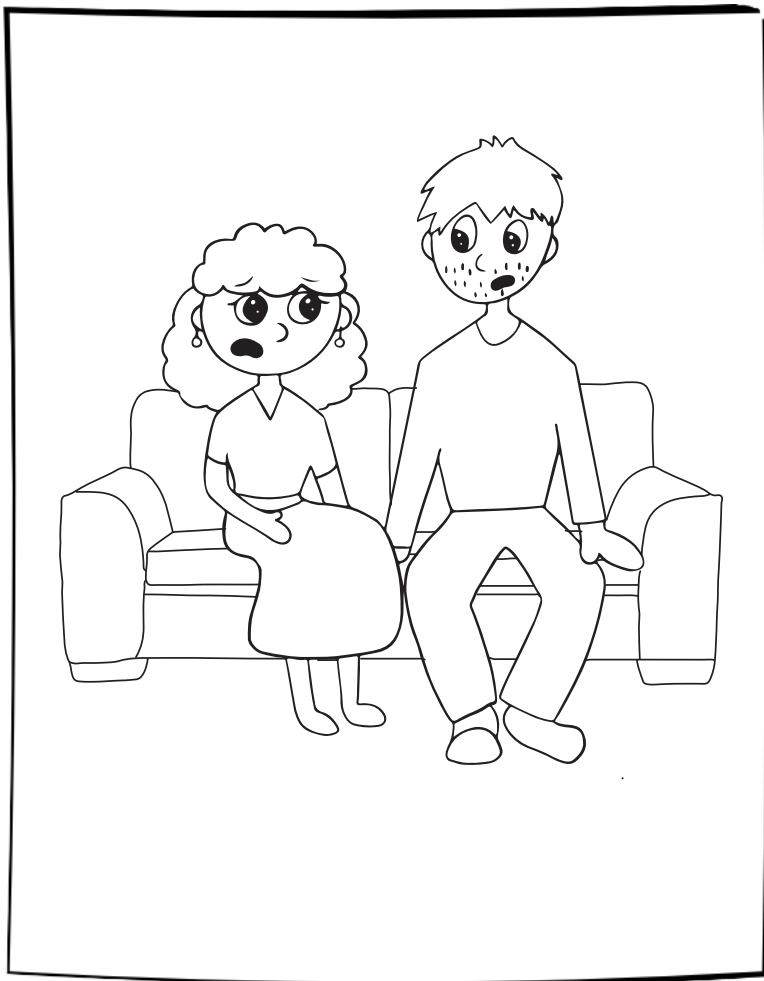

Babička pak hodně zhubla. Nechutnalo jí, co jsme s mamkou uvařily a nechtěla moc jíst.

Všimla jsem si, že tatínek pro ni chystal večer čím dál tím víc léků.

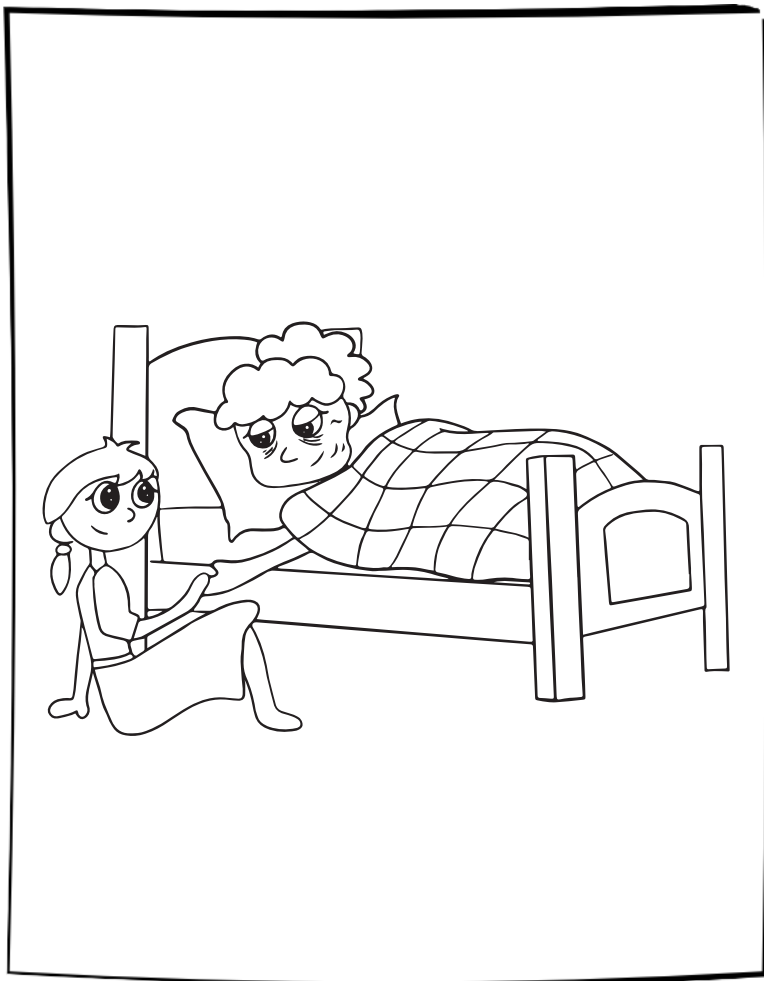
Měla jsem strach.

Seděla jsem u postele a četla jí pohádky, které nám dřív o prázdninách vypravovala.

Maminka s tatínkem vypadali ustaraně.
Pořád se o něčem vážně bavili.

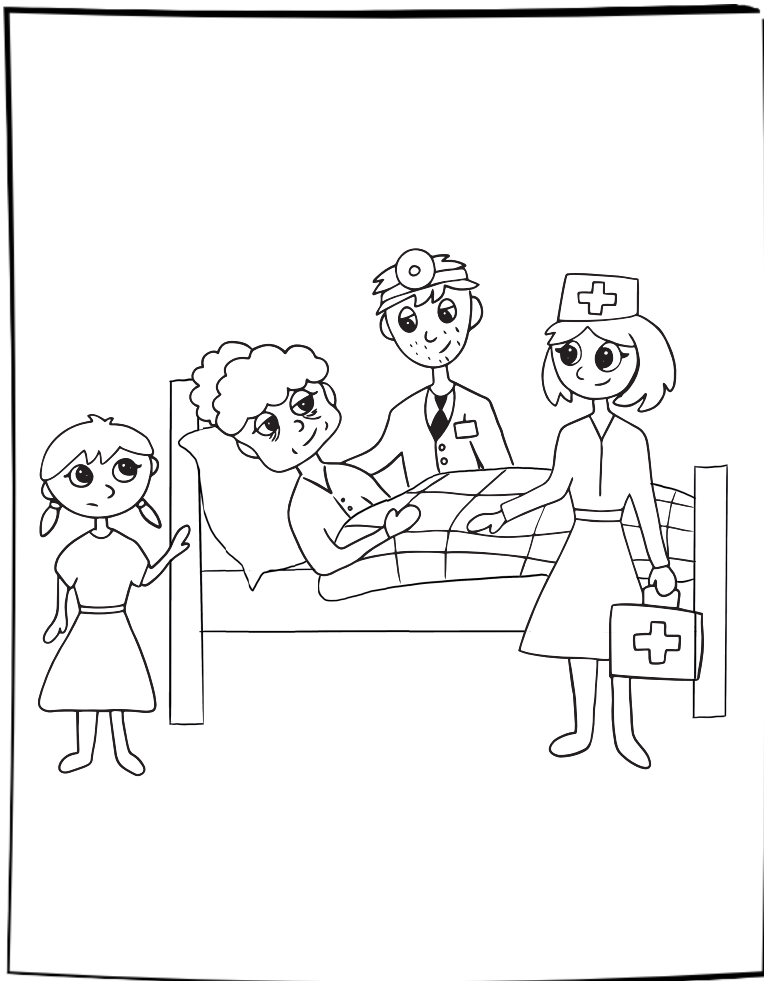
Říkali nám s bráchou, že vše bude dobré,
ale já jsem jim to moc nevěřila.

Babiččino zdraví se zhoršilo. Byla bledá a pořád jen ležela v posteli.

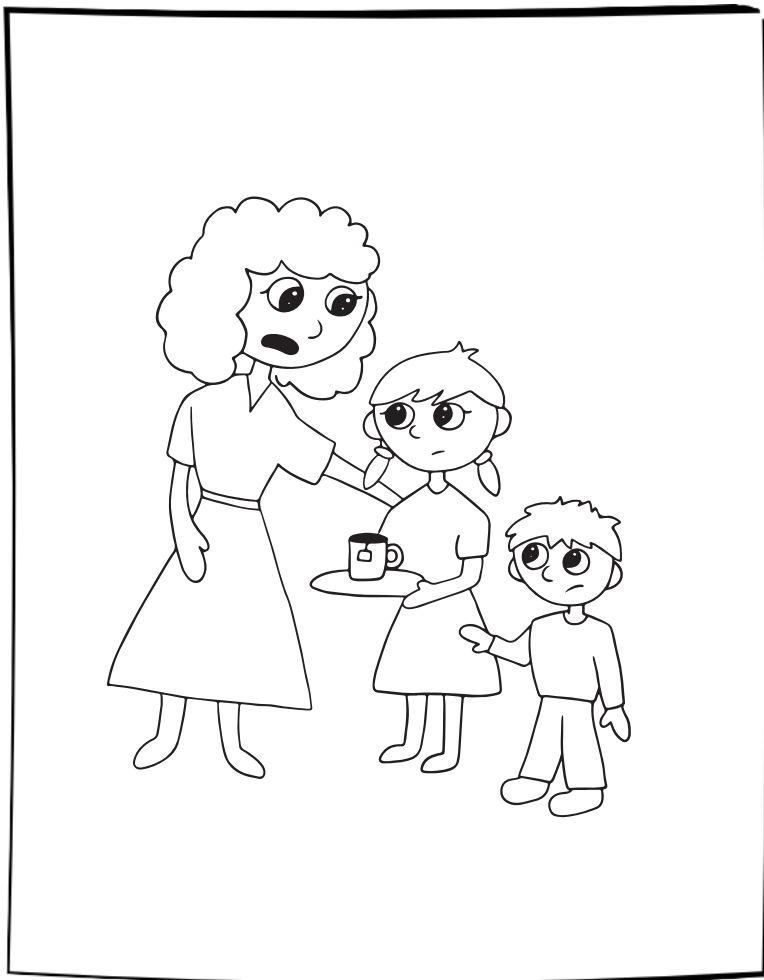
Vypadala úplně jinak než dřív. Nemohla jsem ji poznat.

Ale když se na mě usmála a chytla mě za ruku, cítila jsem se líp.

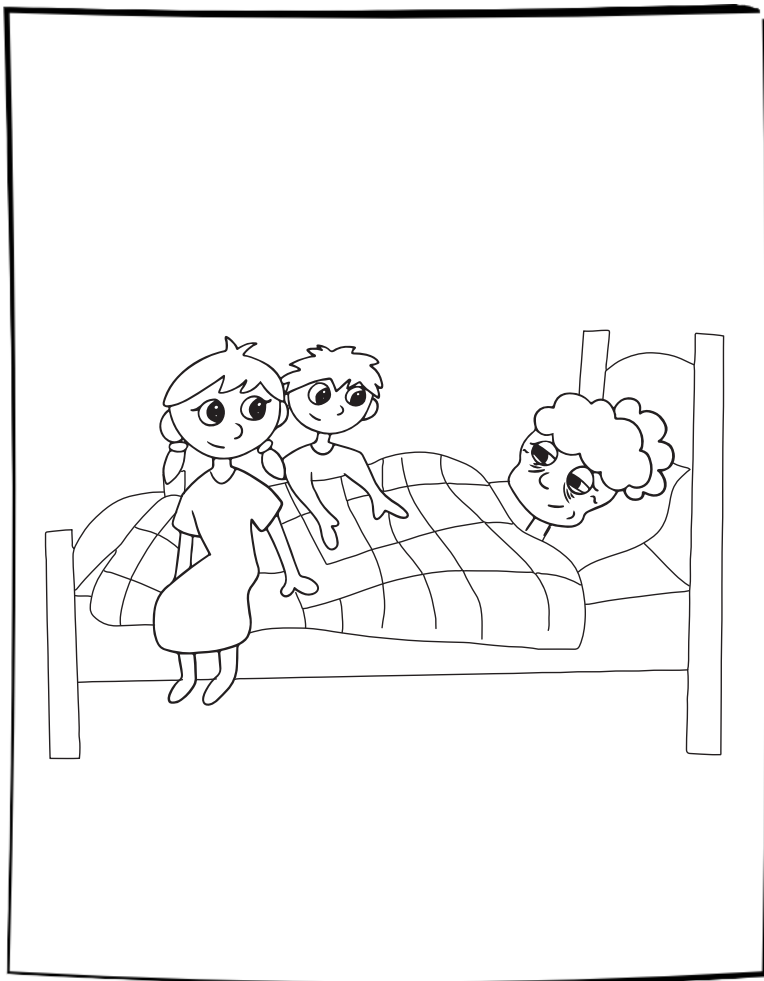
Chodila k nám zdravotní sestřička, pan doktor a další lidé, kteří nám pomáhali o babičku pečovat.

Píchlali injekce, dávali obvazy a pomáhali babičce vykoupat se ve vaně.

Rodiče nám s bráchou říkali, že babička asi brzo odejde do nebička. Ale že je dobře, že není sama.

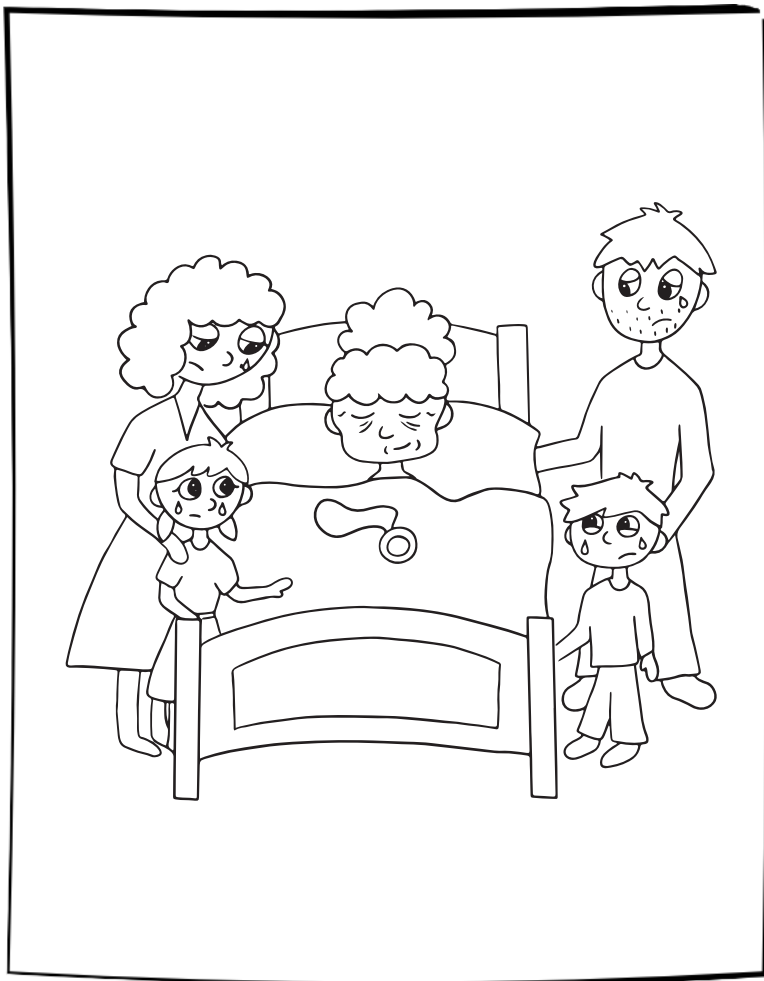
Donesla jsem jí čaj a vyprávěla, co bylo nového ve škole.

Večer jsme si s Tomášem sedli k babičce do postele.

Měli jsme o ní strach a chtěli jsme ji být na blízku.

I když byla unavená, tak se snažila si s námi povídat.

Jednou v noci nás s Tomášem rodiče vzbudili, že je čas se s babičkou rozloučit.

Hrozně jsem se bála jít do obývacího pokoje, protože jsem nevěděla, co mě tam bude čekat. Ale mamka mi dala ruku a společně jsem došly až k babiččině posteli.

Měla zavřené oči, klidný výraz a vypadala jako by spala.

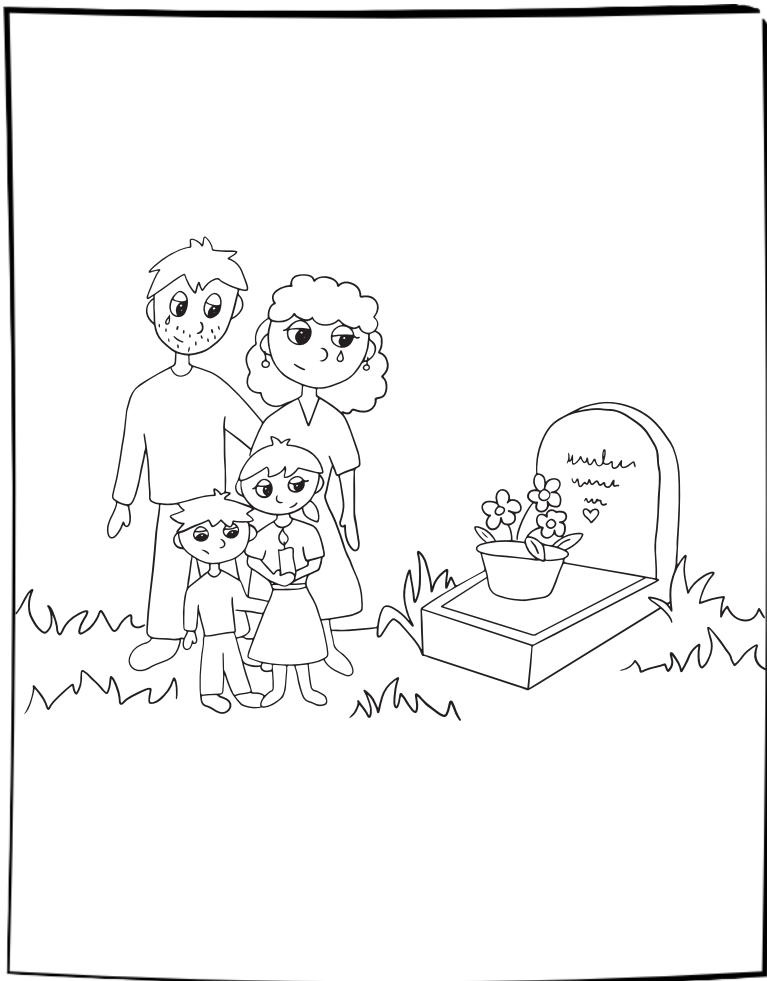
V ruce měla medailonek, který jsem u ní doma už viděla. Maminka řekla, že jí ho v mládí daroval dědeček.

Pro babičku pak přijeli pánové z pohřební služby.

Ptali jsme se s bráchou rodičů, kam babičku odvezli a jak tam bude dlouho? A kdy se s ní ještě můžeme rozloučit? Kdy bude pohřeb?

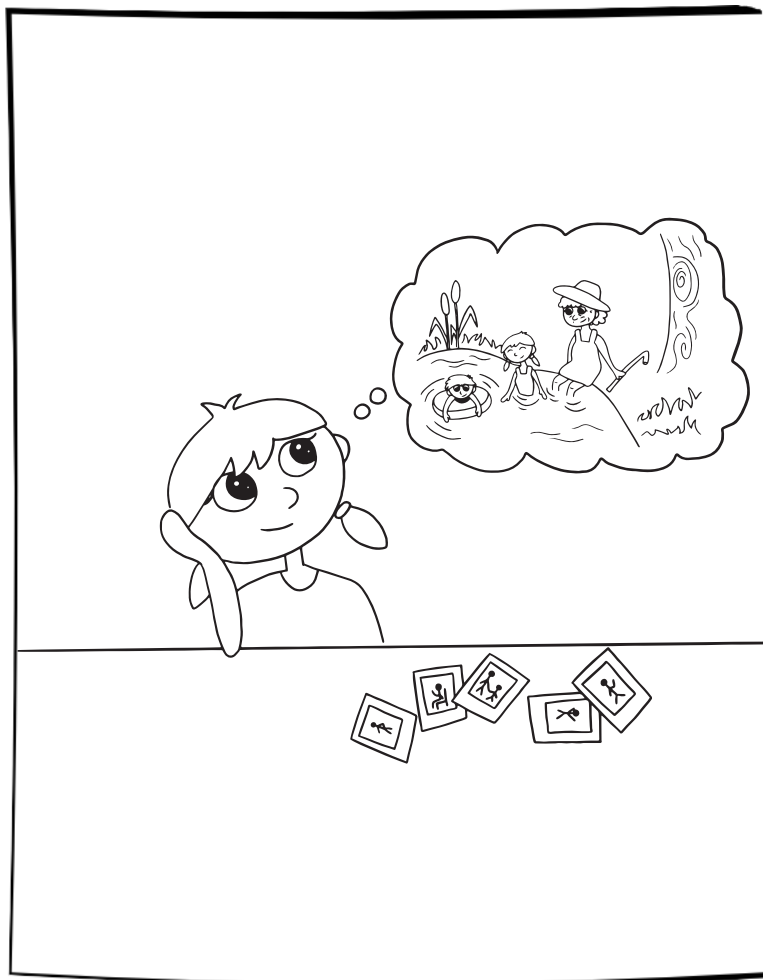
Dlouho jsme si potom s rodiči povídali, plakali, objímali se, vzpomínali a smáli se, co vše pěkného jsme s babičkou zažili.

S babičkou jsme se ještě společně rozloučili na hřbitově.

Zapálili jsme svíčku a donesli její oblíbené květiny, co jsem jí dřív pomáhala pěstovat na zahrádce.

Nakonec jsme jí z mobilu pustili ukolébavku, kterou nám jako malým dětem ráda před spaním zpívala.

Často na babičku myslím a koukám
na naše společné fotky.

Vzpomínám, jaké to bylo u ní
na prázdninách.

A když je mi hodně smutno, tak jí napíšu
dopis anebo si promluvíme s mamkou
a tatškou.

Vím, že jim můžu říct všechno, co mě trápí.

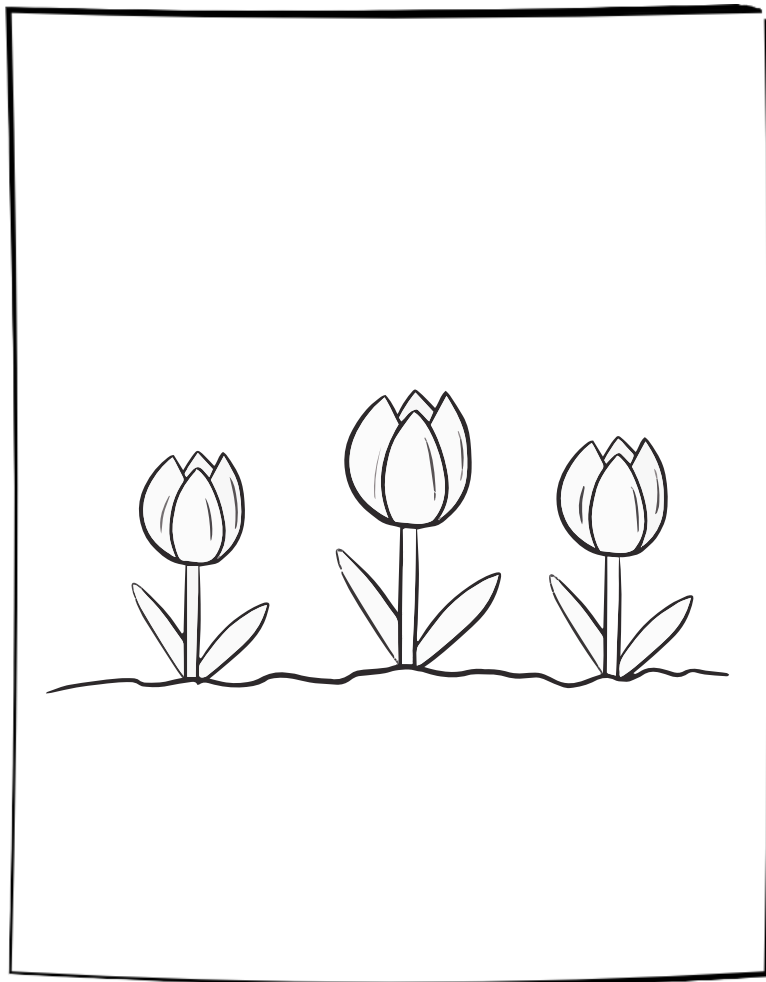

Babičky a dědečkové stárnou a může se stát, že budou potřebovat čím dál tím víc naší pomoc.

A takhle pomoc může vypadat různě: Zavolat, přijet na návštěvu, popovídat si, nakoupit nebo třeba zalít kytky a udělat čaj.

Znáš to i z vaší rodiny? Možná ano. A možná máš obavy nebo otázky.

Máš někoho, komu věříš? Zkus se mu svěřit. Můžou to být rodiče nebo někdo jiný, kdo má pochopení.

Je v pořádku, když budeš mluvit o svých pocitech a myšlenkách. I na dospělé toho může být moc. Sami nemusí vědět, co dělat a mohou mít strach.

Když ztratíme někoho blízkého, můžeme mít spoustu pocitů. A nebo taky nemusíme cítit nic moc. To vše je normální.

Můžeme dělat věci, které nám pomohou překonat smutek. Například si doma o něm pěkně popovídat a společně zavzpomínat.

I když jsme někoho ztratili, můžeme být opět veselí.

Vydalo Centrum pro rodinu a sociální péči v roce 2024.

Autorka textu: Lenka Špaková

Autorka obrázků: Adéla Mišunová

© Centrum pro rodinu a sociální péči, 2024

B | R | N | O

Za finanční podpory
Statutárního města Brna

jihomoravský kraj

Spolufinancováno
Jihomoravským krajem

www.sendvicovagenerace.cz